

det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) talte om, have vi faaet (Munterhed); men jeg synes rigtignok ikke, at der er nogen Fornøjelse derved. Nu skal jeg imidlertid indrømme de Herrer, at det vilde være fuldstændig spildt Uærlighed at forsøge paa at overtale Dem til at følge os; thi jeg er overbevist om, at De have arbejdet Dem saaledes ind, at De ikke kunne komme ud igjen. De maa gaa den Vej, som De engang ere komne ind paa, og vi faae da nok en hyggelig Finantslov. Men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at der her er en anden Grund, og den turde maaske være bestemmende for Mange, der ikke have bundet sig saaledes, som Enkelte have, den turde være bestemmende for Mange, ikke blot af vore nærmeste Meningsfæller, men ogsaa for Mænd af det andet Parti. Det er den, at det forekommer mig, at ud af en saadan — jeg tør ikke kalde det Forhandling — men af saadanne Forhold, af en saadan Mangel paa Fasthed og af en saadan Mangel paa Bestemthed i at holde, hvad man har sagt, ud af noget Saadant bør aldrig en Finantslov gaa her i Danmark. Thi er der Noget, der maa have, forvirre og demoralisere Befolkningen, da er det dette, at saadanne Ting kunne ske, og om der ikke var noget Andet at vinde derved, om vi nu ikke kunne faae Sagen indanet for Velgerne, om vi ikke kunne standse, hvad her er sket, om vi ikke kunne forebygge det Nederlag, der ligger for Folkethinget i denne Sag, saa burde vi i det Mindste af den Grund slutte os til de ærede Medlemmer for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), for at nedlægge en alvorlig Protest imod, at en saadan Fremgangsmaade kan blive taalt, og ikke blot kan blive taalt, men billiget af Folkethingets Flertal. Ja, mine Herrer, det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Boissen) har sagt os, at, naar vi vare gaaede med, saa havde intet Menneffe set Nederlaget; men jeg vil sige, at dersom vi vare gaaede med, havde intet Menneffe kunnet nævne en Æneste her i denne Sal, om hvem det kunde siges: Han har høvdet vor Anskuelse om bestemt indgaaede Forpligtelses Ubrødelighed, — og dette har sin store Betydning for Landet. Jeg siger derfor, og jeg antager, at det gjælder ikke blot for Mange af os, men ogsaa for flere Medlemmer af Mellempartiet, for hvem der ikke er talt i de to Skrivelser, der ere offentliggjorte i Bladene, at der er Anledning for os, hvorledes end det praktiske Resultat af Afstemningen maatte blive, til at nedlægge en alvorlig Protest imod en saadan Maade at drive Politik paa. Jeg skal ikke betegne den nærmere, jeg tror, at det er det, man kalder Realpolitik; men jeg beder: Lader os blive fri for den her hjemme og for Alvor engang protestere imod, at Saadant kan ske, og at det kan agtes for god og dygtig politisk Gjærning her i Danmark. Enhver, hvem

det ligger paa Sinde endnu at hævde Folkethingets Stilling og holde vore Grundsetningers Jæne høit — og, mine Herrer, denne Jæne vil ikke være slaaet til Jorden, fordi De faae Flertallet idag, men den vil blive reist igjen, og Folket vil ogsaa følge den — Enhver, hvem det gjælder om at holde denne Jæne høit og vise, at han ikke alene kan udtale Grundsetninger i Oktober Maa- ned, men ogsaa med en provisorisk Finantslov for Die kan hævde den ved Pinte, og vise, at han ikke blot siger, hvad han vil, men ogsaa vil, hvad han siger, og veed, hvad han vil, Enhver, der vil hævde det, som for os er af stor Betydning, han maa protestere imod, hvad her er sket. Thi, mine Herrer, vel er det sagt fra den anden Side og af den ærede Ordfører, at vi Titet have at vinde og Alt at tabe; men der er endnu een Ting, som vi ikke have tabt, og som vi have at holde paa, og det er Væren. Den skulle vi holde paa; men stemme vi med Flertallet, saa have vi tabt den.

Sagt: Den ærede sidste Taler (Holstein-Ledreborg), under hvis ridderlige Jæne jeg ikke føler mig særlig opfordret til at kæmpe, betegnede det som sin og Meningsfællers Opgave at beskytte Folket mod Demoralisation ved at hævde indgaaede Forpligtelses Ubrødelighed, til samme Tid, som det ærede Medlem erklærede, at han finder det naturligt og i sin Orden, at en Regering, som har skriftlig og mundlig erklæret; saavel til Fællesudvalget som i denne Sal, at den vil indgive sin Dimission, desuagtet vedbliver at føre Regeringen. Dette finder det ærede Medlem naturligt og fuldkomment rigtigt. Han finder det ligeledes naturligt og fuldkomment rigtigt, at enhver fremtidig Regering bestændig vil bruge den samme Fremgangsmaade ved Finantslovens Behandling, som han selv og Meningsfæller underkaste en saa streng Bedømmelse. Han paastaar, at en Del af dem, der vare gaaede ind paa Overenskomsten, har trukket sig tilbage fra den, uden at bekymre sig om at opfylde Betingelserne for den, og dette finder han ligeledes fuldkommen rigtig. Han finder det naturligt, at der er lagt et raadent Æg — det var forresten hans egne Venner, der havde lagt det. — og da vi Andre skulde ruge det ud og faae, at det var raadent, havde vi ikke Lyft til at ruge længere paa det. Det Sidste er under alle Omstændigheder naturligt og rigtigt; men jeg betvivler, at den Moral, der gik igjennem den øvrige Del af hans Foredrag, vil skænke Folket nogen stor moralisk Opløstelse, og naar han erklærede, at det vilde være vanskeligt for Folket at hitte Rede i det nuværende Virvar, da maa jeg tilføje, at i det Mindste det moraliske Virvar i hans Foredrag vil det blive meget vanskeligt at hitte Rede i. Jeg skal imidlertid ikke komme yderligere ind paa disse Udtalelser, men kun i Almindelighed erklære, at den Fremstilling, som er giøet af den sidste ærede